

Educațional

supliment
Tribună

ȘCOALĂ & CREATIVITATE

Creația literară în școală Câteva impresii

Petru Poantă

Cine sau câtă lume mai citește astăzi? Cine mai scrie literatură? Iată doar două dintre întrebările neliniștitoare reiterate mereu când vine vorba despre o presupusă criză a culturii, a celei scrise în special. Sondajele sînt cîteodată alarmante, iar pesimiștii prevăd o analfabetizare masivă a populației. Deși inspirat din statistici, fenomenul e însă mult mai complex și nu poate fi explicat numai prin statisticile contextuale, ci în primul rînd prin istoria dinamicii sale și în relație directă cu statutul și reproducerea elitei umaniste. Dar asta e o altă discuție. Deocamdată să constatăm că producția de carte rămîne semnificativă în România și că aparițiile editoriale ale autorilor autohtoni bat toate recordurile de cîțiva ani buni. Pentru a lua pe viu pulsul unei realități încă necercetate riguros, Direcția Județeană pentru Cultură și Patrimoniul Cultural Național Cluj, în colaborare cu revista *Tribuna* și cu Uniunea Scriitorilor, Filiala Cluj, a organizat un concurs național de creație literară în rîndul elevilor, vizînd atît ciclul gimnazial cît și cel liceal. Așteptările nu au fost deloc decepționante. Am primit surprinzător de multe producții din cele mai diverse locuri, cu toate că mulți n-au aflat despre concurs ori din varii motive nu au participat la el. În ultima vreme, școala românească are o imagine destul de proastă în mass-media și în imaginarul colectiv, astfel că puțină lume mai pare dispusă să creadă că există, totuși, elevi talentați și interesați de literatură. Însă aceștia există, după cum există încă și profesori cu vocație, motivați să dezvolte pasiunea celorlalți. Instinctul bun al creației nu s-a atrofiat. Copiii continuă să scrie și să-și cultive „vanitatea” de a se face cunoscuți. Conceput pe trei secțiuni (poezie, proză, eseu), concursul

înseamnă și o provocare privind disponibilitatea elevilor pentru limbajul reflexiv. Am încercat, adică, să vedem gradul de înțelegere și posibilitățile de interpretare a literaturii. Surpriza e că și la acest nivel sînt speranțe. Avem prin urmare un eșantion destul de consistent pentru a avansa cîteva impresii: concurenții exhibă calitățile (promisiunile) și defectele specifice în genere începătorilor; indiferent de vîrsta concurenților, producțiile acestora nu sînt inocente, ele aflîndu-se, de la caz la caz, sub influența unor diverse limbaje, de la cel telenovelistic pînă la cel al unor modele literare consacrate; poezia rămîne genul preferat (un privilegiu al vîrstei, de altminteri), cu cîteva performanțe de autor în deplină sincronie cu trendul liricii actuale; este evidentă, mai ales la adolescenți, absența inhibițiilor de orice natură, de unde și autenticismul experiențelor afective și dezvoltarea limbajelor; temele sînt de o mare diversitate, cu o orientare accentuată spre realitățile cotidiene ale existenței; în poezie se cultivă apoape exclusiv versul liber, iar registrul stilistic cel mai expresiv este cel al unui realism ironic.

Dintre cei peste o sută de concurenți, 12 au optat pentru secțiunea eseu. Pentru mine, hîrșit de mulți ani prin diverse jurii, lectura acestor lucrări a fost fascinantă. Cîteva sînt reflexii libere asupra existenței și creației, dar șase dovedesc, cu unele diferențe valorice, o cultură literară foarte bine asimilată și, pentru vîrsta autorilor, o aproape neverosimilă familiaritate cu limbajul conceptualizat. Cinci îl au ca subiect pe Lucian Blaga, două aparținînd unor elevi de clasa a XII-a de la Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” din Cluj, iar trei de clasa a

X-a, de la Colegiul Național „Petru Rareș” din Suceava. Iată numele lor: clujenii Șerban Mihai Bogdan, Flavia Ioana Curuț și sucevenii Sabinne-Marie Țăranu, Clara Cășuneanu și Andreea Vezeteu. Cele mai consistente sînt ale primilor doi. Nu găsești nicio urmă de naivitate ori de suficiență emfatică. Mai mult, în eseul său *Latente avangarde blagiene*, Șerban Mihai Bogdan dezvoltă o intuiție critică originală, aceea a prezenței unei sensibilități și a unor elemente de poetică avangardistă în lirica postumă a lui Lucian Blaga. E o idee prețioasă, mai ales că în bibliografia operei blagiene s-a acreditat faptul că postumele, cu excepția celor din ciclul *Vîrsta de fier*, se află sub incidența unei stilistici clasicizante. Cu totul remarcabil, apoi, comentariul Dianei Lorena Țugui (clasa a XII-a, Colegiul Național „Ion Măiorescu”, Giurgiu) despre romanul *Toba de tinichea* al lui Günther Grass. Și, în sfîrșit, pentru patetismul lui ideologizant, menționez articolul *Reflecții despre rezistența în interiorul opresiv comunist*, semnat de Theodora Naciu și Daniela Nuțiu, clasa a X-a, Liceul de Arte Plastice „Romulus Ladea”, Cluj-Napoca.

Măcar procentual, poezia e cel mai bine reprezentată, cu aproximativ două treimi dintre concurenți, majoritatea fiind din ciclul liceal. Cîteva sînt publicabili conform exigențelor unei reviste care se respectă. Alții, pe care îi voi nominaliza mai jos, trebuie să se decanteze. Dar, cum spuneam, toți cei admiși au capacitatea de a crea o stare lirică, adică de a transpune în expresie estetică un anume sentiment. Spontaneitatea nu-i mai niciodată naturală, pur-ingenuă, ci intermediată de codurile contemporane ale poeticului. Unii autori chiar au conștiința apartenenței la cîmpul literar prezent. Roxana Diana Baltaru, de exemplu, se referă într-un vers foarte firesc și polemic la Marius Ianuș. În altă ordine: imaginarul acestora e saturat de concretul cotidian, reveriile și notațiile prozaice se combină dezinvolt, după cum într-o alchimie expresivă se găsesc mai mereu ironia sarcastică și tandrețea. În cele

(Continuare în pagina II)

Grafică de Mădălina Surducan (Liceul de Artă „Romul Ladea” Cluj-Napoca, clasa a XII-a, prof. Maria Sârbu)

(Urmare din pagina I)

mai reușite cazuri, surprinde abilitatea înscenării discursive a confesiunii, precum în poemele despre criza adolescenței ale lui Mihai Ionuț Ologu sau în cele încă și mai ingenios „jucate” textual ale Andreei Teliban. Iremediabil inocente nu sînt întotdeauna nici încercările celor din gimnaziu. Alex Anastasiu-Suciu, de pildă, are acces la ironie și ludic, precum și un anume simț al situațiilor parabolice. Iar acum nominalizările, mai întîi pentru clasele V-VIII: Alex Anastasiu-Suciu, Maria Denisa Găleşanu, Ilinca Mare, Ana Maria Gîbu, Laura Todică, Daniela Ungurean; clasele IX - XII: Flavia Stanciu, Andreea Teliba, Roxana Baltaru, Iulia Todică, Silvana Ciurea Ilcuș, Daniel Gherasim, Doru Emanuel Iconar, Roxana Olteanu, Andreea Caragea Hrehorciuc, Adelina Butnaru, Andreea Roxana Popescu, Alexandra Gheorghe, Raluca Anton, Mihai Olog, Synthia Jacob.

Deși mai puțini, autorii de proză arată o dezinvoltură parcă și mai apăsată în tratarea unor subiecte diverse și adesea pretențioase. Am descoperit cu încîntare povești ale elevilor de gimnaziu în care, dincolo de fluenta sesizantă a narațiunii, este practică de-a dreptul intertextualitatea prin rescrierea polemică a unor motive fabuliste consacrate. Nu lipsesc fantezismul, umorul șagalnic ori, altă dată, observația concretă. Liceenii explorează îndeobște sentimentele și senzațiile specifice vârstei, unii chiar în manieră romanțioasă. Cele mai expresive literar sînt cele care creează ambianțe realiste, cu accesorii mondene și ritualuri ale cotidianului. Există însă și alte registre ale imaginarului, cultivate probabil și în funcție de lecturile preferate ale fiecăruia. Interesant e că majoritatea zdrobitoare a concurenților o reprezintă fetele, ca și în cazul poeziei, de altfel. Sînt emancipate, sensibile, iar cîteva bine adaptate la modalitățile prozei contemporane. Au fost nominalizați, pentru clasele V-VIII: Denisa Pintiută-Caian, Daniela Raluca Filip, Denisa Maria Gălășeanu, Adina Mihaela Georgescu, Antonio Raț; clasele IX-XII: Synthia Jacob, Mihaela Adănache, Diana Roxana Baltaru, Laura Ioana Jimbu, Sorin Eduard Manta, Doru Emanuel Iconar, Miruna Ștefana Belea, Elisabeta Maruseac, Clara Cășuneanu, Iulia Todică.

O mențiune specială pentru cenaclul literar „Săgetătorul” al Colegiului Național „Petru Rareș” din Suceava și o alta pentru Palatul Copiilor din Bistrița. Sînt locuri organizate de creație, cu îndrumători pasionați și cu rezultate remarcabile.

P.S.

Ilustrațiile la grupajul cu lucrările premianților aparțin talentatei graficiene Mădălina Surducan, elevă în clasa a XII-a a Liceului de Artă „Romul Ladea” Cluj-Napoca, prof. Maria Sârbu.

Premiile Concursului național de creație literară pentru elevi „Lucian Blaga”

În primăvara acestui an, revista *Tribuna*, Direcția Județeană pentru Cultură și Patrimoniu Național Cluj și Filiala Cluj a Uniunii Scriitorilor din România au organizat prima ediție a Concursului național de creație literară pentru elevi „Lucian Blaga”, destinat atât ciclului primar/gimnazial cât și celui liceal. Concursul a cuprins trei secțiuni: poezie, proză și eseu. Juriul - format din Petru Poantă (președinte), Victor Cubleșan și Ioan-Pavel Azap - a acordat următoarele premii:

Poezie clasele I-VIII:

Premiul I: **Ana Maria Gîbu** (clasa a VI-a, Școala Generală nr. 8 „Mihail Kogălniceanu” Dorohoi);
Premiul II: **Maria Denisa Găleşanu** (clasa a VII-a, Școala nr. 56 „Jose Marti” București);
Premiul III: **Alex Anastasiu-Suciu** (clasa a VII-a, Liceul Teoretic „Gheorghe Șincai” Cluj-Napoca).

Proză clasele I-VIII:

Premiul I: **Denisa Pintiută-Caian** (clasa a VIII-a, Palatul Copiilor Bistrița);
Premiul II: **Adina Mihaela Georgescu** (clasa a VII-a, Școala nr. 117 București);
Premiul III: **Raluca Daniela Filip** (clasa a VI-a, Liceul Teoretic „Petru Maior” Gherla).

Poezie clasele IX-XII:

Premiul I (*ex aequo*): **Mihai-Ionuț Ologu** (clasa a XI-a, Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” Petroșani);
Premiul I (*ex aequo*): **Andreea Teliban** (clasa a XI-a, Colegiul Național „Petru Rareș” Suceava);
Premiul II (*ex aequo*): **Raluca Anton** (clasa a XI-a, Liceul Pedagogic „Mircea Scarlat” Alexandria);
Premiul II (*ex aequo*): **Synthia Jacob** (clasa a

XII-a, Colegiul Național „I.C. Brătianu” Pitești);
Premiul III (*ex aequo*): **Flavia Stanciu** (clasa a XI-a, Colegiul Național „Ienăchiță Văcărescu” Târgoviște);

Premiul III (*ex aequo*): **Daniel Gherasim** (clasa a XII-a, Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” Cluj-Napoca);

Premiul III (*ex aequo*): **Adelina Butnaru** (clasa a XII-a, Liceul de Artă „George Georgescu” Tulcea).

Proză clasele IX-XII:

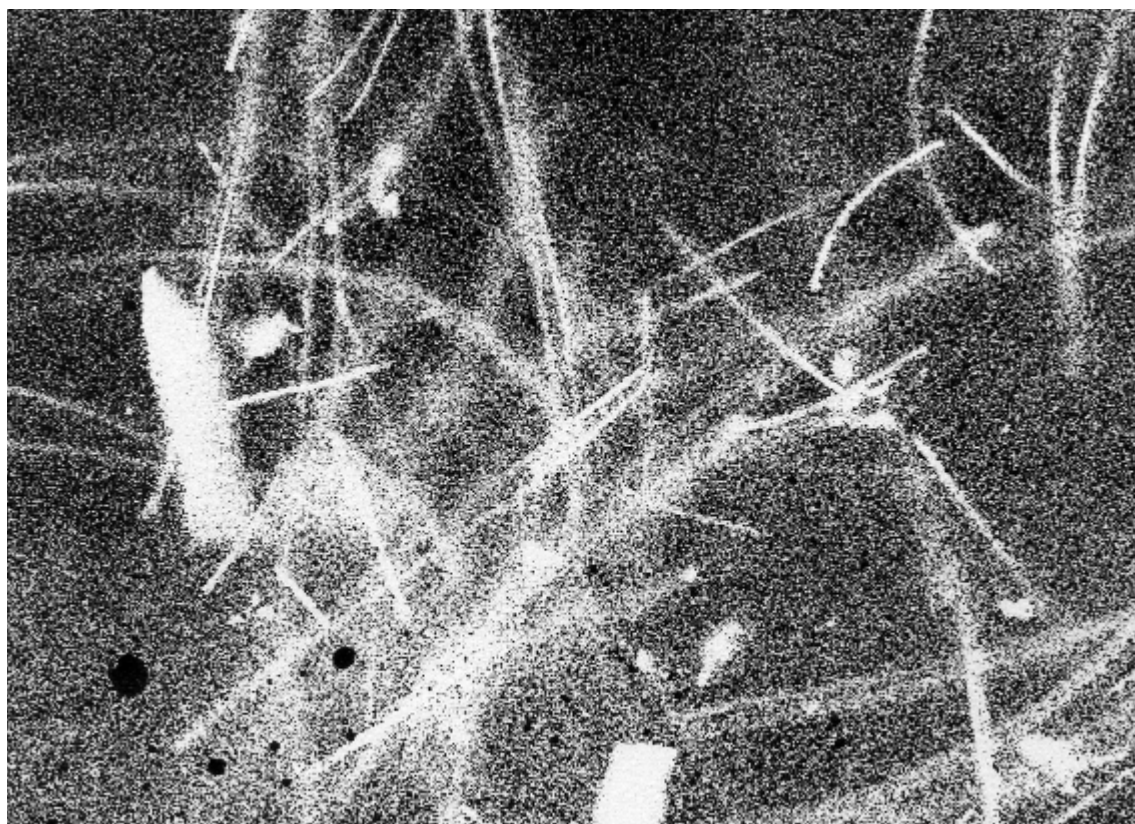
Premiul I: **Roxana-Diana Baltaru** (clasa a XII-a, Colegiul Național „Petru Rareș” Rădăuți);
Premiul II: **Iulia Todică** (clasa a XI-a, Colegiul Național „Horea, Cloșca și Crișan” Alba Iulia);
Premiul III: **Miruna Ștefana Belea** (clasa a XI-a, Colegiul Național „Ienăchiță Văcărescu” Târgoviște).

Eseu:

Premiul I: **Șerban Mihai Bogdan** (clasa a XII-a, Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” Cluj-Napoca);
Premiul II: **Ioana Flavia Curuț** (clasa a XII-a, Liceul Teoretic „Nicolae Bălcescu” Cluj-Napoca);
Premiul III: **Diana Lorena Țugui** (clasa a XII-a, Colegiul Național „Ion Măiorescu” Giurgiu);
Mențiuni: **Sabinne-Marie Țăranu** (clasa a X-a, Colegiul Național „Petru Rareș” Suceava); **Clara Cășuneanu** (clasa a X-a, Colegiul Național „Petru Rareș” Suceava); **Andreea Vezetu** (clasa a X-a, Colegiul Național „Petru Rareș” Suceava).

Notă:

Textele de proză și eseu care, din motive de spațiu, nu apar în acest supliment, vor fi publicate într-un supliment viitor al revistei *Tribuna*.

Grafică de Mădălina Surducan (detaliu)

Ana Maria Gîbu

clasa a VI-a, Școala Generală nr. 8 "Mihail Kogălniceanu" Dorohoi, **Premiul I**

Poetul - suflet de cireș

Când prima oară a-nflorit
- din muguri verzi, cu dalbe flori -
Cireșul nu și-a închipuit
Că va rodi de-atâtea ori...

Așa vlăstar, pe alt meleag
Va prinde rădăcini adânci
Că va aduna... pribeag,
În albe flori - cuvinte dulci.

Și an de an, zi după zi,
El scutură cuvinte-flori,
Le strânge-n suflet, poezii
Apoi le-mprăștie în zori,

Cu flori purtate lin în vânt,
Zâmbind, pe cerul vieții-a scris
Poemele-i, grele de dor
Covor spre țară s-au întins.

Și celor care l-au privit
Veseli sau triști, sau zâmbind șters,
Le-a prins pe piepturi, mărtișor
Sculptat de un poet - în vers.

Au trecut multe primăveri
De când, din sufletu-i ales
Ne-mparte celor ce-l iubim
Flori albe... suflet de cireș...

Inimă de copil

Am rugat cândva
câțiva oameni

de pe strada mea
să-mi descrie poetic
cum cred ei că arată inima.
O inimă de copil.
Iar ei mi-au răspuns așa:

"Inima poate fi ca o floare,
ca un boboc așteptând
o rază caldă de soare
care să-l încălzească,
iar el să înflorească frumos."

"Inima poate fi ca un nor
pufos, azuriu, prietenos,
care împarte stropi de iubire
celor ce-i ies în cale
și-i zâmbesc... frumos."

"Inima poate fi o cupă de crin
în care se adună cuvinte
de dor, de iubire, de drag,
de pe oriunde... din raiul divin,
pe care le-așteptăm în prag..."

Cum crezi că arată inima ta, copile?

"Inima mea este
un boboc mic de floare,
care mereu așteaptă
raza caldă de soare
să-l înconjoare;
ploaia unui nor
să-l răcorească
cu stropi de mărgăritare
și să dea tuturor
curcubeie de culoare."

Vreau...

Vreau să scriu
cu un țurțure
pe Soare,
că Pământul
va rămâne mereu printre astre
Print...

Vreau să alerg
pe apa lumii,
încet să urc
pe nori, să cad
în cerul albastru,
să mă înec în el,
trăind...

Vreau să adun
petale de fulgi,
să modelez
un soare de nisip...
să umbrească
valuri de gheață
fierbinți...

Vreau să râd,
chiar dacă nu pot,
la glumele stelelor..
Vreau...

Maria Denisa Găleşanu

clasa a VII-a, Școala nr. 56 "Jose Marti" București, **Premiul II**

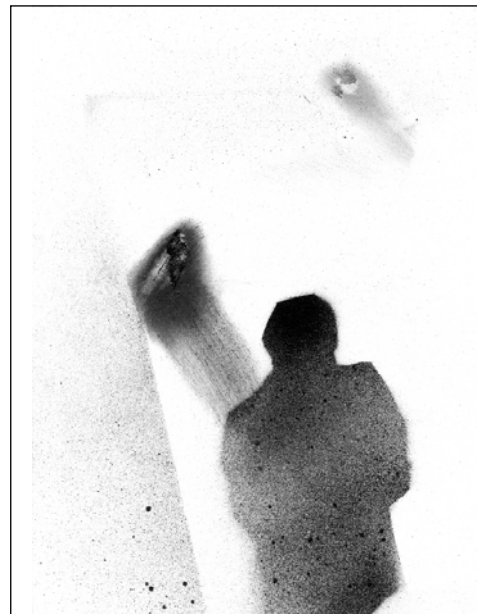
Șoricelul amoretzat

Șoricelul Chiți are o problemă,
S-a îndrăgostit și îi este jenă.
E îndrăgostit de o pisicuță,
Albă, blândă și drăguță.
E pisica din vecini,
Se numește Kity.
În fiecare seară se gândește,
La ziua când a văzut-o prima oară,
Iar în fiecare zi, îi compune poezii.
Dar într-o seară, el a aflat
Că pisica s-a mutat,
Că din oraș ea a plecat,
Și tare rău s-a întristat,
Că nici brânză n-a mâncat.
Așa că a ieșit afară, pe strada principală.
Iar când s-a întors acasă,
A găsit pe masă o scrisorică
De la o pisică.
Era de la Kity! Ce bucurie!
A deschis-o cu veselie,
Și-a citit-o cu mândrie:
„Dragă Chiți,
Am plecat în voiaj,
Dar mâine mă voi întoarce în oraș.
Așa că nu te supăra,

Că-ți voi aduce și ție ceva".
Kity i-a adus în dar
O bucată de cașcaval,
Iar pentru fiecare poezie
Chiți primea câte-o felie.

Galoșul

Într-o zi trei cățeluși,
Lady, Norocel, Lăbuș
Cu o sanie din pluș
Se dădeau pe derdeluș.
Când joaca era în toi
Veniră vreo doi pisoii,
Puși pe ceartă amândoi
Și cu chef de tărațoi.
- Ce-i cu atâta tărațoi?
Hai să vă jucați cu noi!
Îi invită Lăbuș
Dând din coadă jucăuș.
- Nu pot să mă joc acum,
Mi-am pierdut un galoș pe drum!
- Păi hai să-l căutăm
Și de vorbă să nu mai stăm!
ziseră cei trei căței,
Foarte îngrijorați și ei.

Grafică de Mădălina Surducu

Când porniră-n căutare,
Văzură urcând agale,
Cu galoșul în spinare,
Un șoricel ce striga cu disperare:
- Au! Spatele ce mă doare!
- E galoșul meu! Ce fericire!
Hai să-l ajutăm și cu el să ne jucăm,
Drept mulțumire! exclamă pisoiașul,
Fericit că și-a găsit galoșul.
Și cei șase au plecat
Împreună la colindat!

Alex Anastasiu-Suciu

clasa a VII-a, Liceul Teoretic „Gheorghe Șincai” Cluj-Napoca, **Premiul III**

Mărișelul

○ casă la deal,
○ casă la vale.
○ casă în vârf
Și-o casă la poale.

Celula îngerului

În întunericul apăsător
Al unei celule în amintiri
Îngropată,
Zace-nlăntuit, plângându-și
Mizerabila soartă,
Un înger cu aripile-i rănite,
Cu fața murdară,
Cu mâinile slăbite...
Și cu durerea în inimă.
El, cu ochii triști și inocenți,
Cu privirea ștearsă și blândă...
Mai are un singur gând
Din disperare făurit:

„Oare mai are rost...
Sa mă-mpotrivesc?”

Cum e să iei un 4

Să iei un 4
E ca și cum ai sta pe
Un scaun cu picioarele tăiate:
Uneori cazii și te ridici,
Alteori te ții în echilibru
Și faci bășici,
Iar alteori cazii
Și nu te mai ridici.

De ce venim la școală?

De ce venim la școală,
Ca părinții noștri odinioară?
Ca să-nvățăm?!
Nuuu!
Ca scaunul să-l încălzim
Pentru generațiile ce vin.

Grafică de Mădălina Surducan

Pe acolo

Pe ici, pe acolo,
Pe undeva
Că nici pe-aici,
Că nici pe undeva,
Că pe acolo.

Andreea Teliban

clasa a XI-a, Colegiul Național „Petru Rareș” Suceava, **Premiul I (ex aequo)**

to build

îmi spui că somnul
de amiază are șolduri mari. chiar
nu pot face sex la oră fixă. cucii
din ceasurile tale vechi mă prind de păr și
mă aruncă din garsonieră spre tot felul de uși
deschise.
știu că
e nevoie de soare. altfel am fi toți perfecți.
matei. Ți-am spus că desenele n-au
mesaje ascunse. tom e tom. jerry e jerry. hai
să terminăm o dată cu nepotisme.

//matei adună pietre verzi. n-am
încredere în visul lui dintr-a doua. să fii
macara nu poate fi greu. deși//

de matei râd și curcile. își ancorează jocuri-
jocuri în bluza lui de lână. poate ridica. poate
escava. toate sunt reproduceri de pe cartoon
network.

matei. dă-te jos de pe catalige. că oricum
nu ești mai aproape de cer.

//matei coase în căptușeala hainei de dumi-
nică
nasturi pătrați. fetițele se joacă de-a mama și
de-a tata cu matei//

matei. zău că mi-aș dori să fiu o macara
aurită.

îmi spui să-mi agăț
rochiile de
tavanul din dormitor. să dai
mereu cu capul de ele.
mă alinți în fiecare dimineață ca și cum
n-aș ști că trebuie să plec. e nevoie de zece
degete pentru o strângere de mână. că oricum.
//să fii macara nu poate fi greu//

așteptându-l pe holden (salinger memoriam)

și un scaun ar geme
de singurătate
în garsoniera lui în stil praghez. nu-și depozi-
tează decât în șoaptă
câte o prietenă mică și mută sub covorul
persan.

și o liniște mă trimite acasă.

și mâinile lui au
simțul umorului. aceleași două mâini
nu pot să construiască
nici nici nici
nici măcar un jel/ un apartament decoman-
dat/ un ceva.
un stick ondulat.

și lângă fereastră e
chioșcul de ziare. când mă face să râd la
chioșc se vând blocuri întregi/ duzine de case.

și pe strada lui tații își
învață băieții mersul pe bicicletă. nu.
nu sunt nici prea normali și nici prea fericiți.
nu fac decât să-i trimită lui încă două roți.

și deasupra vecinul sparge cărămizi după
cărămizi. deasupra vecina împletește.
deasupra puștoaica de-a patra are un cuib
sub sânii mici.

și cine poate crede că eu sunt îmbrăcată
peste blugi cu o rochie de mireasă. dansez până
mă apucă iar privitul.

și la televizor e tarkovski pe o plajă mașini
vechi și murdare descarcă mere pentru nu știu
ce cai.

și mi-am luat azi un ceas care
plânge. seamănă cu phoebe. și stau trează și
holden caulfield sparge ușă după ușă. azi mă
tund. îmi iau oglindă mare și mă tund.

despre fusta gigantică a mamei

oprește domnule tramvaiul vreau
să cobor lângă fusta bogată a mamei

să așez un scaun cu picioare tari într-o cabi-
nă telefonică și să-i netezesc pe diagonală pliuri-
le pe când cu zgomot cad pe ciment de aceea

mă doare spatele și-mi cresc pene
negre și nu mi-ai spus nicio poveste cu prin-
teșe înaripate și de fapt continui să te scot dintr-
o poză
veche ca și când

ai avea rochie albă cu dantelă
de la bunica iar eu îmi lipesc obrazul de
sânul tău cu miros de apret risipit

printre vise ștampilate
de un poștaş ce ne fură de sub unghii
rămășițe din altă fustă de unică
folosință cumpărată de la reduceri fiindcă

adesea îmi aud nașterea mănânc flori
de salcâm și simt trupul atașat de mâinile
tale care-mi arată pe degete că între oameni
există un fir invizibil așa cum întind eu jumăta-
tea mea de ghem cât pot de tare și pun la uscat
pe sârma noastră bucăți din fusta ta pătată de
păcate mici și-mi spun că

în stomac îmi geme copilăria și că vreau
un ceas încălțit între firele de telegraf adică
vreau să împing cerul cu genele așa voi ști cât
timp razele vor mai fi bune cu venele mele și
câteodată simt

trupul atașat de mâinile tale și
vreau să cobor domnule așa împăiat cu
mame cu fuste cu tot

Mihai-Ionuț Ologu

clasa a XI-a, Liceul Teoretic "Mihai Eminescu" Petroșani, **Premiul I (ex aequo)**

ultima mărturisire

jur să spun adevărul și numai adevărul chiar de-ar fi să nu te mai văd niciodată la fel sau și mai rău să te văd mereu și atât pentru ce până la urmă ce crime să recunosc te-am pipăit înainte să-ți aflu numele culoarea ochilor ziua nașterii prenumele primul iubit sau dacă obișnuiești să ți-o tragi din când în când asta în mintea mea evident recunosc te-am dezbrăcat de multe ori de sus în jos încet încet atent și de jos în sus cu mai multă tandrețe cu o singură mână te știu ca mersul pe bicicletă mici șanse să te uit vreodată recunosc îmi place să mă victimizez e un fetiș al meu ăsta și mai e o fantezie cu tine legându-mi sutienul la ochi recunosc nu sunt în stare și nici nu vreau să trec peste te-am analizat te-am schematizat te-am vizualizat te-am metaforizat te-am sorbit dintr-o cană de lapte rece ca din frigider și m-am simțit mai puțin singur până ai început să râzi de parcă laptele ar fi vreun afrodisiac sau ceva ai început tu să râzi afrodisiac afrodisiac afrodisiac afrodisiac

afrodisiac blackout

recunosc că îmi revenisem într-o vreme dar când ai început să lingi canapeaua să ștergi love-her-ul care l-am scris pentru tine uite așa mi se făceau picioarele jeleu uite așa a început să ningă în mine când tu parcă te-ai fi întins peste caraibe

recunosc

m-am spălat pe mâini după tine ca după o țigară fumată pe ascuns

pe bulevardul cu molii

erai tu și obsedat' ăla de te-a iubit vreo 4 ani de zile te urmărea pasiv la vreo 100 de metri distanță deși știa sigur că nu-l mai poți recunoaște cică pentru el ai fost doar una din fetele cu media generală mai mare din ce mi-am dat seama e doar misogin de fapt te iubea pentru părul până la genunchi și pentru că foloseai mereu cele mai frumoase expresii în compuneri - mai puțin în clasa a patra când a câștigat nuștiuce concurs și a terminat primul pe clasă și tu tot n-ai vorbit cu el

probabil te privea în secret/mereu speriat

de gândul că l-ai auzit că ai citit poate ultimul poem și sigur știi că e plagiat îți spun tipul era efectiv paranoic nu știu cum l-ai ratat își scria disperarea pe șervețele nazale aștepti doar ora de română să treacă aștepti doar să te cheme la tablă și dacă nu vei ști rezolvarea vor spune că e vina mea și tu vei trece drept o altă necunoscută într-o ecuație prea complexă pentru clasa a patra azi dimineată mai rupea încă șervețele

în pauză îl găseai rotit la 45 de grade cu spatele spre tine se holba la reflexia din geam până când era luat pe sus tu uneori râdeai când îl băteau ceilalți băieți și numai pentru zâmbetul ăsta el răbda fiece batjocură

când în clasa a șaptea s-a lansat ora de wrestling pe tvsport tu te-ai tuns scurt și ai început să te bați cu băieții - nepotrivire de caracter - era deja artist așa că el s-a înscris la liceu - poetul de la mate-info - unde toți prietenii lui te știu ca pe-o tipă de grup școlar

Synthia Jacob

clasa a XII-a, Colegiul Național „I.C. Brătianu” Pitești, **Premiul II (ex aequo)**

O mamă creează monștri...

n-am un treni să-l port când plec plâng și n-am șosete de casă cum se simte frigul când calc pe el pe ciorne scriu versuri Bacovia zâmbește resemnat 'prostii' ești ud am plâns eu vrei să fii ca einstein sau cum se scrie așa se scrie ["Ești bătută în cap, femeie!" -] ssst, țipă spatele ușii de atunci n-am mai blestemat niciodată mor-gile aici nu era vorba de două pâini bine crescute, ci de doi copii urâți, sugari, vinovați cu certificatul de naștere.

când erai mic voiam să te editez în Photoshop ești defect ai un șotron pe față glumesc de data asta ai răs...

Copil desena în noroi - Copil iubea noroiul din curte, dar ea atingea noroiul cu buzele și gândurile ei se nășteau în noroi. Copil creștea - ca ura ei pentru carnea din pântec; Copil jongla cu lumina soarelui îi spunea: - porți vâl nu mai ești fată mare te culci

în fiecare noapte bărbații sunt niște ghiuluri lungi înfipite-n carne tu te-ai plimba toată viața cu tranvaiul și cu vâlul pe frunte pe locul unde te lași dezmiertată mama ta nu știe nimic te rogi de 5 ori pe zi cu aceleași buze cu care ți-ai sărutat copilul avea mânuțele fierbinți și laptele lui încă clocotea în oale și-n sânii tăi 2 mere zemoase de ce m-ai ucis, eram Copil, eram din tine...

Supradoze de realitate

=cu 4 zile înainte= arhangheli și fum în mijlocul candeliei băteau clopote finale. =4 zile mai târziu= Străzile orașului erau pline de cenușă și/ fumul se ridicase deasupra ca o cupolă uriașă, un arc frânt peste lume./ Zăream ochii nebunilor urmărindu-mă cu spaimă și caruselul/ nu mai avea de mult paznic./ Încă un copil zăcea azi/mort sub roțile de metal./ Otrăviți cu cianură./ toți pruncii din lume erau depozitați în pungii/ de plastic./ Bătrânii mureau în cuști/de bunăvoie și nesiliți de nimeni.

F

port tricoul iubitului meu F de 3 zile asta ca să nu-l mai simt la 450 de bătăi de inimă distanță îmi lipsește partea cu schimbul de buze de brațe de ore sfărâmate-n clipe și parcă nu ne mai dezlipim suntem mai rău ca gumele de pe trotuar. abonatul apelat nu poate fi contactat și repetă-repetă-repetă ca un orologiu maniac. poate acum F. împarte sufletul în pliante și femeia urcă la el în mașină. îl citește, apoi îl mototoleşte. pleacă. ea sigur e mai frumoasă ca mine... iubitul meu F. curge prin mine ca apa plată în pahare. mi-e dor să mai stăm sigilați într-o pungă de plastic și să spunem doar două cuvinte pe oră. somnul de vizavi se bagă adânc sub pleoapele mele oarbe. adorm, încerc să cred că femeia aia n-a existat niciodată.

Raluca Anton

clasa a XI-a, Liceul Pedagogic "Mircea Scarlat" Alexandria, **Premiul II** (*ex aequo*)

Pinocchio către Geppetto

capul meu are opt picioare strâmbe, care lasă urme de tocuri-cui pe spatele tău pe tălpi am tatuate amprente furioase de semi-zei excentrici
cu tălpile astea te iubesc eu pe tine fiecare sfârc mă hrănește cu răsufălările tale adormite pe scaunele din trupul meu și uite așa devin eu balon umplut cu vânt degetele îmi tâșnesc din fese ca niște ancore izgonite din cer,
nerăbdătoare să-ți colinde pielea limba mi-a prins gust de primăvară târzie și știu că aștepti să te-nverzească ochii mei sunt nasturi verzi cusuți cu sârmă ghimpată, dar ție îți place să-ți julești genunchii în ei și nu țiipi niciodată aș vrea să țiipi totuși, să urla și să mă deșiri ca pe un fular vechi

și dacă îți spun toate astea, Geppetto, e pentru că eu sunt făcută din lemn

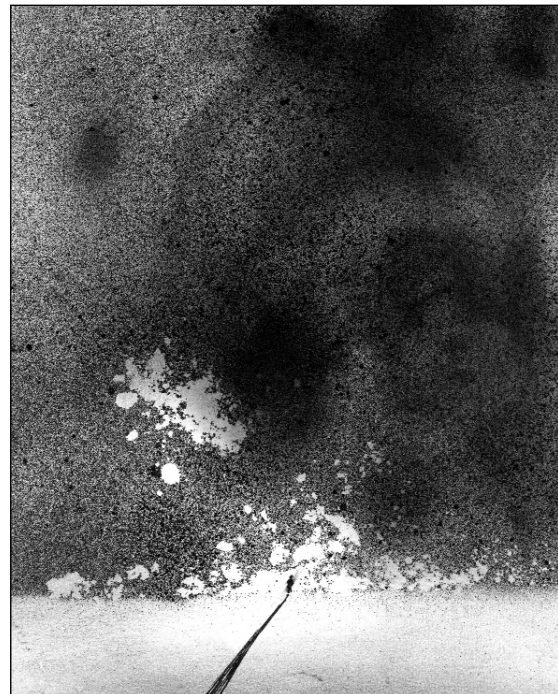
Nasture descusut

Vrei o petală din mine?
Ți-o dau și fără să ceri.

Vrei să fie numai a ta?
Este.
Încă de la prima literă.
Mă vrei?
Mă ai oricum.
Gândește-te la mine ca la un nasture descusut sau ca la o pastilă de algocalmin pe care o iei doar pentru că îți place gustul.
Ia-mă acasă,
coase-mă cu ață verde în perna ta, miroase-mă și bea-mi apa,
rupe-mă și voi fi a ta.

90 de km

Ieri am visat că ți-am găsit ochii într-o cutie de conserve. Aruncau cu boabe de porumb în mine și am știut că le era dor.
Gustul ți l-am ghicit într-o halbă de bere; ațipise în spuma leneșă.
Am mai visat că ne-am pipăit degetele până am făcut schimb de amprente.
Era bine să fim nimeni.
Mi-am dat jos pielea și ai putut să-mi vezi zgârieturile de pe oase, făcute

Grafică de Mădălina Surducian

de pisicile cu unghii false.
Îmi erai dezbrăcat și căutam disperată un loc de odihnă în corpul tău pentru buzele mele uscate, dar te-ai îmbrăcat și nu am mai avut timp să-ți împachetez îmbrățișarea și să o așez în șifonierul gol.
Peste o săptămână o să fim în mijlocul oamenilor-mașini. Voi uita ce am visat și o să încep a număra iar rafale de vânt și borne kilometrice.

Daniel Gherasim

clasa a XII-a, Liceul Teoretic "Nicolae Bălcescu" Cluj-Napoca, **Premiul III** (*ex aequo*)

întuneric

e o noapte liniștită
poate cea mai tristă de până acum
cuvintele tale mărunte au acoperit lumina și au ascuns-o
departe de palmele mele
mi-a plăcut întotdeauna să cred
că suntem ultimii care își pun mâinile pe genunchi
și ascultă cum își iau rămas bun
nisipurile vieții
cred că e cea mai tristă noapte de până acum
iar timpul trece atât de încet
că pot auzi cum îi scârțâie orele

o splendidă fericire

cred că ar fi puțin cam ciudat să vorbesc doar despre mine
și despre orele pe care le petrec privind oameni să stau pe un scaun negru pe sub care trec nopțile cu stelele lor
să mă gândesc la timp ca la un om înalt cu palme grele - un om urât
ar fi ciudat să cred că orașele sunt niște fabrici de nefericire - un fel de prese mari în care oamenii intră buni
și ies defecti
mi-a povestit cineva cum au intrat două persoane într-un oraș
purtau numele noastre, știi...
au pășit încet pe străzi
când au ieșit era noapte, iar hainele lor miroseau

a singurătate
ar fi foarte ciudat să spun că suntem ultimii oameni
care mai înțeleg ce se întâmplă cu lumea și cu viețile noastre
pentru că nu e așa
pentru că nu e atât de simplu
cel mai bine ar fi să tac și să lucrez în liniște
la poemul pe care îl scriu
un poem atât de alb
încât o să crezi că e pentru tine

autoportret

sunt un om simplu
viața mea e frumoasă aproape minunată
îmi place să mă trezesc dimineața devreme să vorbesc mult
mă uit pe fereastră
oamenii merg la muncă
ies din blocurile astea urâte și se duc se duc se ofilesc cu fiecare zi ce trece pe lângă ei sunt ca niște frunze care se îngălbenesc se înroșesc se înnegresc
și cad când pomul se scutură pentru ultima dată
sunt un om oarecare
scriu de cele mai multe ori când sunt trist
am o cană frumoasă în care îmi amestec lacrimile
viața mea e așa cum îmi doresc
știu că anii vor trece repede
știu că anii sunt ca niște copaci pe lângă calea ferată
eu în tren privesc pe fereastră și văd
tot oameni care ies din blocurile alea urâte și se

duc se duc
să își cumpere câni frumoase
în care să-și amestece viețile orele diminețile
sunt un om fericit la fel ca alții
am atâtea să povestesc despre călătoriile mele cu trenul
prin orașe în care toată lumea doarme
dar nu-mi ajunge o viață de om

poem

mi-a plăcut întotdeauna să cred
că dacă mă plimb fără rost
sunt cel mai singur om
trecător pe o stradă pustie
pavată cu privirile tale mărunte
de la o fereastră, de undeva, se aude un pian
aș vrea să cred că cineva apasă clapele
doar pentru mine și-atunci
sunt cel mai trist om
care a trecut vreodată pe străzile acestui oraș
mergând atât de încet
că îl ajung durerile anilor tăi

timp

azi toate zâmbetele s-au îndreptat spre ușă
au pășit grăbite peste prag și au plecat
fără să privească înapoi
în urma lor umbrele prafului nostru
timpul e atunci când nu se întâmplă nimic
timpul e întotdeauna
era seară când m-am așezat pe un scaun
și am oftat îndelung
la ferestre
întunericul atârna de un fir
ca un străin în iarna singurătății lui

Adelina Butnaru

clasa a XII-a, Liceul de Artă "George Georgescu" Tulcea, **Premiul III** (*ex aequo*)

Grafică de Mădălina Surducan

Praf sub covor

încerc să-mi atașez prietenii amicii în poeme
îi poftesc hai intrați și ei se așază în scrisul
meu din

criptogramă încet încet exegeza îi deslușește
imperfecțiunile sunt peste tot umblă prin
sinapsele

mele îi stropesc cu cerneală azi în loc de
agheazmă

zâmbesc mulțumiți aferaiți mă ajută la curățenie

de cele mai multe ori ascundem praful sub
covor
în propria casă

Mereu niciodată

mi-am suit o parte din ani în pod. i-am dereti-
cat

cu grad de implicare și tehnici de analiză.

anii mei autentici scot câte un picioruș ema-
ciat și
reminiscent pe scara Timpului;
anii mei neurastenici vomită kcal de culori

niciodată nu mi-am serbat ziua de naștere
încălcăt legea niciodată nu am uitat tabloul de
familie
niciodată în anii mei

nici tataia, cu-n zâmbet agățat de ochiul drept
observă:
"- mă-ta mare, a rămas doar un crochiu!"

Strigătul scoicii

ce bizar când nu ai cu cine să numeri scoicile;
ești doar tu și marea de neînțelesuri ce-ți țipă în
ureche.

strigă: "erai o eternitate trecătoare
o eternitate trecătoare
trecătoare"

zice: "voiam altceva
mai mult timp la naiba
fără raționamente fără conștiință.
Cu inimă"

Asta părea un fel de vișiniu
pierdut
cu miezul
negru

credeam că ești inalienabil; doamne câte scoi-
ci!

Flavia Stanciu

clasa a XI-a, Colegiul Național "Ienăchiță Văcărescu" Târgoviște, **Premiul III** (*ex aequo*)

Poeților...

Poeților nu trebuie să li se spună ce să facă
să li se așeze pe masă buza, cuvântul
să li se toarne sângele-n cupe
irisu-n pleoape, toamna-n veșminte.

Poeților nu trebuie să li se spună cum se
moare

cum se împătorește viața în o mie de clipe
o mie de rânduri, o mie de palme.

Nu-i întreba ce-nseamnă pentru ei conștiința
logica gravării cercului pe roată
nu-ți vor răspunde, dânsii, niciodată
nici vara, nici astăzi, nici peste moarte
nu le arăta cu degetul bucata de tine
presată cu sare și strânsă în pagini
slăvindu-le lor iubirile, dramele...
te vor uita îndată.

Nu-ți dori de altfel niciodată
mâna lor cu vene zvâcnite
cu tragica lor poveste cu ramuri
și degete tocite, albite, uitate de vreme.

Nu-i chestiona cu privire la vreme,
la muză, ibovnice, soartă...

poetilor nu trebuie să li se spună niciodată
că viața lor va fi încununată de veșnice can-
grene

că mamele lor i-au născut pentru suferința
eternei, eternei himere.

Poezia nu s-a născut poezie de dragoste

Să ne ferească Dumnezeu
de acea dragoste clasică,
pudică, neîmpărtășită.

E cea mai tristă epopee
ce poartă sub ea
numele tuturor umilințelor.

Am ură, reneg și mă tem
de acea dragoste
de acea pudică, neîmpărtășită dragoste,
pe care proștii o numesc poem.

Mi-e teamă să scriu poezie
nebună poezie de amor,
fără să cad răpusă de moarte lirică,
cugetător,
liniștit,
voluntar,
ca bătrânii poeți ce-și
așteaptă decesul,
murmurând decenii, reînviind veacuri,
schizofrenici, nebuni, murdari de cuvinte.

Nudus cum lauda

Ne vom iubi periodic, ascetic,

ca țiganii.
Ne vom iubi la marginea orașului,
în cimitire, în cavouri,
ca părăsiți de soartă
și nevoiași ai mării.
Ne vom iubi ca frunzele toamna,
ca amintirile uitate,
consolându-ne reciproc.
Ne vom iubi asepticizat
de teama noutății...
ne vom iubi trufaș, nedrept, lumesc,
fără pășare, fără conștiință, fără păcat.
Ne vom iubi ca marmura cristalizată, rece,
precum ploaia ce cade pe spatele
iubitei sale.
Ne vom iubi astenic, dar doar uneori,
adăpostindu-ne
sub bolte, sub lună, sub cer.
ne vom iubi curat, fără pată,
ne vom iubi nebun, pățimaș, cu tot
ce avem, acum, mereu și
de fiecare dată când vom avea nevoie.
ne vom iubi mărunt
prin poduri, prin sare, prin praf,
ca înamorații întinși pe caldarâm,
pe alge, pe strofe de nisip.

Ne vom iubi goi,
prin piețe aglomerate,
pe turnuri,
pe vecie...

O ceașcă de ceai

Denisa Pintiută-Caian

O siluetă roșie se profilează pe lângă geamul fumuriu al cafenelei.

După săptămâni întregi de ger, gerul acela aspru care îngheață zăpada și așa puțină, când bate un vânt rece ce, dacă stai în loc, îți ajunge până în măduva oaselor și îți zbârlește firele de păr... Deci, după săptămâni cu un astfel de capriciu, vremea s-a mai muiat. Dimineată a nins, dar acum plouă.

Silueta, o persoană scundă, tânără după cum o văd, nu are umbrelă. Se strecoară cu grijă pe sub streșina cafenelei și intră. Cred că m-am înșelat puțin când am spus că e roșie. De fapt, poartă un sacou roșu cu un roling subțire.

Pantalonii negri se mulează strâns pe piciorul nu foarte gros. O observ în tăcere, din colțul meu întunecos, unde mai sorb din când în când puțină cafea din ceașca albă ce aburește în tihnă pe măsuta de fag. Persoana se așează la masa din dreapta, cu spatele la mine, dar în orice caz cel mai luminos loc. Se uită pe geam. Geam care, spre deosebire de altele, ocupă aproape întreg peretele. Numai jos se află un calorifer mic, alb, ce se răcește treptat.

- Mai doriți cafea?

- Încă o ceașcă. Fără zahăr, am spus.

Chelnerița se îndreaptă apoi spre ea să îi ia comanda.

- Ce fel de cafea vreți?

- Aș vrea un ceai.

- Ceai? Da' asta-i o cafenea.

- Sigur aveți ceai în meniu.

- No stai un pic.

Se duse pentru un moment în spate, după care, înapoi:

- Ț-aduc imediat ceaiul, apoi plec.

Îmi îndrept din nou privirea spre geamul cenușiu, pe care ea se uită visător. Nu știu ce poate să vadă. Ploaie, nori, noroi, iar ploaie...

Mă uit din nou pe geam. Ceaiul trebuie să îmi sosească din clipă în clipă. Nu știu ce caut aici. Gândurile îmi galopează în ploaie. Nu știu ce caut aici. Sau poate știu dar nu realizez. Obişnuiam să mă izolez în scris, în zilele în

care doream să scap de probleme; scriam fără șir, fără să las spațiu între cuvinte. Nu eu scriam atunci, ci ceva din mine. Nu știu ce caut aici. Râd. Tata zicea că de multe ori caut ziua de ieri. Pesimism. De ce să fii pesimist? Pesimismul dăunează grav sănătății. O simt pe pielea mea. Și totuși, răspunsul la întrebare îmi dă dureri de cap. Ce voi rezolva? Problemele mă așteaptă acasă. Sau cel puțin așa am crezut, așa am sperat. De unde să visez că mă vor urmări și aici? Mă cufund în scaun, îmi las capul pe spate, întind mâinile, după care oftez adânc. Îmi pun capul în mâini și mă uit pe geam. Simt aromă de soc, apoi de fructe de pădure. Îmi îndrept spatele și observ că pe masă sunt două cești de ceai. Ridic nedumerită privirea și o întâlnesc pe cea a fetișcanei.

- N-am știut de care ceai vrei. Sper c-ai bani să plătești.

Am ezitat.

- Nu sunt sigură...

În spate, se ridică cineva și se apropie de masă. Nu mai e nimeni în cafenea. Simt miros de fum de țigară. Phuai! Ce urâsc eu țigările. Bărbatul se așează pe scaun.

- Iau eu ceaiul acesta.

Fata pleacă, eu strâmb din nas.

- Deci domnișoară... Tu ești...?

- ...cineva care o să plece. Asta dacă nu te oferi tu mai întâi.

Bărbatul se ridică, golește ceaiul pe podea și pleacă înapoi în locul lui umbros. Păcat că nu își poate lua și mirosul cu el.

Beau ceaiul încetul cu încetul, inspirând cu plăcere aburul aromat. Mă uit pe geam. Nu mai plouă. Soarele se topește în întuneric, în timp ce luna începe să crească în noaptea fără sfârșit. Problemele și grijile mi se zbat în subconștient. Omul acela se uită insistent la mine. Îi simt privirea în spate. Mai sorb o gură de ceai. Un fior rece mi se prelinge pe spate și simt dorința ca eu să o spun. Nu o face. Buzele vinete nu se vor mișca. Norii șterși au început să crească în dorința murdară, iar în nebuna furie galopau

fantomatic în ropotul rece al ploii, spre lună. Mai beau puțin ceai, nerealizând că acesta se terminase. Doi ochi mă străfulgeră din spate. Fapta așteaptă să fie săvârșită. O șoptă veche îmi spune să plec, alta să rămân. Prinsă între două idei, totul durează doar o fracțiune de secundă. Văd un licăr metalic, o lamă de cuțit și bărbatul ce se apropie de mine. Încerc să strig, dar vocea mi se pierde.

- Hăâhăâ... Deschid ochii speriată. Îmi rotesc privirea încețoșată de jur împrejur. Bărbatul își lipise degetele reci de fruntea mea, stând cu țigara aprinsă la câțiva centimetri de nasul meu. Unghiile îi sunt negre, mâna îi miroase a fum. Mă dau brusc mai în spate, împingând scaunul. Fumul îmi înțepă violent nările, făcându-mă să tușesc. Văzându-mi dezoorientarea, el se apropie încet de mine. Cele două căni cu ceai erau încă pline pe masă, pe jos nimic ud.

- Nu știu ce ți s-a întâmplat. Te-ai prăbușit pe scaun. Cred c-ai leșinat.

În pofida amețelii, încerc să gândesc. Să leșin... cred că e de la fumul de țigară. Afară e încă zi. Deci a fost doar un vis. El se apropie de mine. Mă înec. Zăresc un licăr metalic. Spaima mă prinde din toate ungherele și îmi intră în măduva oaselor. Corpul îmi tremură. Apuc în viteză geanta și fug spre ușă, în spate simțind mișcare. O deschid zgomotos, alerg pe alee. În spate, zăresc bărbatul ce iese și el din cafenea. Sudoarea mi se prelinge pe gât în jos, mă pierd.

Mă, dragă... ce fată ciudată. Și eu care mă gândeam că îi fac o favoare plătind ceaiul. Îmi îndrept privirea spre cer. Norii s-au aglomerat, soarele a apus. Începe să plouă mărunț, mărunț. Odată cu ploaia, parcă s-a așezat și întunericul. În depărtare, un sacou roșu tocmai a dispărut după colț, pe o stradă îngustă ce o ia spre stânga. Ceva mă împinge de la spate și fac un pas în acea direcție. Apoi încă unul. În cele din urmă, pornesc pe urmele ei. În spate, noaptea își lasă tăcerea peste străzile pustii.

(clasa a VIII-a, Palatul Copiilor Bistrița, **Premiul I**)

Pentru tine, Primăvară!

Raluca-Daniela Filip

La geamul înlăcrimat al unei case cu acoperiș moțat, stătea lipit de geam un căpșor bălai, cu ochi ca doi licurici jucăuși, care abia mai pâl-pâiau pe întunericul unei fețișoare umbrite de gânduri.

În curtea casei, ochișorii zăriră frunzele lălelelor care ițeau din pământul înghețat, asemenea unor săgeți îndreptate amenințător spre cerul îngândurat și nehotărât al iernii întârziate.

Într-un colț al grădinii, o rază răzlețită de soare dezmoțea câțiva ghiociei albi, cu spatele cocârjat de greutatea clopoțelului ce-l purtau. Soli ai unei primăveri leneșe, cântau cu glasul lor surd, auzit numai de timp, oda vieții biruitoare, nepăsători față de parada impresionantă a norilor, purtați în pas de defilare de generalul vânt, care lăsa în urmă fulgi răzleți și stingheri.

Cu câtă ardoare așteptau ochișorii primăvara! Un licăr de speranță scăpără de sub genele bălaie...

Cu un tremur de nerăbdare, copilul apucă o coală îngălbenită din cotlonul întunecat și cernit al cuptorului, o bucată aspră de cărbune și începu să zugrăvească fața primăverii, așa cum o știa el dintotdeauna... De sub semnele înnegrite, răsăriră ca prin minune, un cer curat, albastru, și un soare generos și zâmbăreț, care trimitea buchete de raze spre coama pleșuvă a dealului. Pe aceasta apărură Pete Verzi de iarbă, copaci în straie parfumate de sărbătoare și covorașe de toporași care oglindeau pe fețele lor bucuria cerului. Peste toate arcui un curcubeu de primule țanțoșe și burzuluite, încununat cu perle de lăcrimioare. De sub mânăța cea harnică prinseră apoi chip păsări măiestre care începură a se foi printre crengile parfumate, picurând în suflete bucuria renașterii.

Gâze catifelate și pui moi își începură forfo-ta sub magia condeiului fermecat, în timp ce un roi de albine aurii își luă nerăbdător zborul spre

o tufă înmiresmată de liliac.

Obosit de atâta treabă, cărbunele se împotmoli în blana creață a unor miei, nerăbdători să și înceapă jocul...

Ochișorii priviră mulțumiți desenul, iar mânuțele îl așezară în ochiul ferestrei ca să-l vadă toți...

Ghiociei își tremurară emoționați căpșoarele iar vântul citi cu răsuflarea tăiată slovele strâmbe ce se îngheșuiau sub semnătură:

Pentru tine, Primăvară. Așa... ca să-ți amintești!

(clasa a VI-a, Liceul Teoretic "Petru Maior" Gherla, **Premiul III**)

Supliment coordonat de:

**Petru Poantă
Victor Cubleşan
Ioan-Pavel Azap**